

Zjavenie Pána: sviatok adorácie.

Zjavenie Pána je v tom najvyššom stupni veľkým liturgickým sviatkom adorácie. Počínajúc prvými večerami nás Cirkev pozýva prijať žiariace svetlo Krista: svetlo, ktoré vyžaruje Jeho Svätá Tvár, svetlo, ktoré prežiarí každého, kto sa k Nemu priblíži, svetlo, ktoré sa klenie ponad celý svet ponorený do temnôt, svetlo, ktoré dáva radosť tým, ktorí smútia, nádej tým, ktorí trpia v beznádeji a vieru tým, ktorí sú klamaní najrôznejšími podobami modlárstva a falošnosti.

*„Vstaň, zasvieť, Jeruzalem, veď prišlo tvoje svetlo
A sláva Pánova sa zaskvela nad tebou.
Lebo, hľa, tma pokrýva zem
A temnota národy,
Ale nad tebou sa zaskvel Pán
A jeho sláva sa zjavila nad tebou.
Národy prichádzajú k tvojmu svetlu
A králi k žiare, čo ti vzišla.“ (Iz 60,1-3)*

Keď duša vníma Kristovo svetlo, je pohnutá k adorácii. Tak, ako počúvame vo svätom evanjeliu: „Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu.“ (Mt 2,11) A tu sú, ako sa domnievam, tri momenty milosti adorácie. Prvým je vnímanie svetla. Keď človek zavníma Kristovo svetlo, musí vstúpiť do domu, ktorým je Cirkev: zvonku sa mu môže zdať, že vstupuje do domu malého a azda i stiesneného. Ale keď vstúpi dnu, objaví jeho nesmiernu priestrannosť. Cirkev je miestom Božskej Pohostinnosti na zemi. Nie je to len tým nesmiernym priestorom domu Cirkvi, ktorý je určený pre všetkých, ale tiež tým, že je v ňom prameň čistej vody, ktorá očisťuje, olej, ktorým je možné uzdraviť každú slabosť a nadovšetko bohato prestretý stôl so živým Chlebom, ktorý zostúpil z neba a s kalichom vďakvyzdania – Kristovou Predrahou Krvou.

Dom Cirkvi je Máriiným domom. Tu je ona matkou: Matkou nielen Dieťaťa Ježiša, ktorého živí, ale tiež Matkou členov Kristovho Tela, od najmenšieho po najväčšieho, všetkých ponára do svojho Nepoškvreného Srdca. Máriino panenské telo je žiariacou monštranciou Kristovho Tela: drží Ho takým spôsobom preto, aby ho ukázala nám. Ona každej duši, ktorá vchádza do domu Cirkvi, hovorí: „Vstaň, zasvieť, veď prišlo tvoje svetlo

A sláva Pánova sa zaskvela nad tebou.“ (Iz 60,1)

Svetlo, ktoré osvecuje Máriin dom, dom Cirkvi, vyžaruje z Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej, z Kristovho Sviatostného Tela. Ako by mohol človek otvoriť svoje oči svetlu Kristovho Tela a nevidieť naplnenie slov proroka Malachiáša? „Vyjde slnko spravodlivosti, ktoré má na krídlach uzdravenie.“ (Mal 3,20)

Druhým momentom milosti adorácie je padnúť na kolená, ako sa píše v evanjeliu: „padli na zem a klaňali sa mu.“ (Mt 2,11) Čo je to za mystérium, padnúť na zem? Je to odpoveď na jas Svetla, je to prvý krok toho, ktorý chce adorať. Padnúť na zem znamená, pokúsiť sa dostať na úroveň základu. Je to vždy vyjadrenie hlbokej túžby stať sa maličkým, skutočne veľmi nízkym. Je v tom snaha celým

telom vypovedať, že človek by si prial „vyliat sa“ zo seba, otvoriť sa, dovoliť ľudskej esencii, aby bola strávená bezo zvyšku do poslednej molekuly, podobne ako vzácna vôňa oleja vyliateho z nádoby z alabastru, ktorá naplnila celý dom (Jn 12,3) To je to, čo má na mysli Matka Mechtilda od Najsvätejšej Sviatosti, keď hovorí o *anéantissement*, a tu vidí skutočnú podmienku adorácie v duchu a v pravde.

Tretí moment milosti adorácie je odovzdanie darov. „*Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.*“ (Mt 2,11) Tieto tri dary sú v skutočnosti symbolom jedného jediného daru, ktorý si Boh od nás praje: darovanie seba samého. Matka Mechtilda nám hovorí, že sú potrebné tri vlastnosti, ak chceme naplniť naše povolanie k adorácii: prvé – naša adorácia musí byť ustavičná, druhé – musí byť konaná „v duchu“, to znamená duchovným spôsobom, tretia – musí byť konaná v pravde, teda: nič neodoprieť, všetko odovzdať, nenechať si pre seba ani čiastočku z toho, čo dávame Bohu. Tieto tri vlastnosti môžeme vidieť v daroch, ktoré skladajú k nohám Jezuliatka Traja králi: zlato, kadidlo a myrha.

Zlato reprezentuje vec stálej hodnoty, ustavičnej ceny. Čo sa myslí pod názvom ustavičná adorácia? Matka Mechtilda hovorí: „Naša adorácia musí byť ustavičná, pretože je to samotný Boh, ktorého adorujeme v Najsvätejšej Sviatosti a On je prítomný s nami na každom mieste.“

Tu vidíme, že náuka Matky Mechtildy o adorácii je v skutočnosti hlboko osobná a vďaka vďakovaním naplnená interpretácia 12. stupňa pokory, ako ju vyjadril sv. Benedikt vo svojej Regule. Pre Matku Mechtildu sú pokora a adorácia v konečnom dôsledku synonymami. Duša, ktorá je pokorná, chce adorovať a duša, ktorá adoruje, sa stáva pokornou.

Matka Mechtilda nás povzbudzuje adorovať vždy a všade: „v Božej službe, v oratóriu, v kláštore, v záhrade, na ceste, na poli a všade tam, kam mních môže prísť; či sedí, kráča, alebo stojí.“ Ustavičná adorácia je adorácia spätá s každým naším nádychom, s každým úderom nášho srdca.

Kadidlo reprezentuje vzácnu duchovnú obetu. Kadidlo je životne dôležitou esenciou stromu, ktorý ho produkuje, je to takpovediac životodarná „krv“ tohto stromu. Strom je rozseknutý, aby vzácna esencia mohla z neho vytekať. Ten, kto chce adorovať v duchu, musí byť pripravený na možné obnaženie, rozseknutie, podobný tomu kadidlovému stromu, aby vydal zo seba pravú esenciu obety. A obeta, ktorá je odmeraná, vykalkulovaná, odvážená, to nie je úplná obeta. To nemôže byť duchovná obeta hodná Boha, ktorý si nás stvoril na svoj obraz a podobu, aby sme mali účasť na kráľovskom kňazstve a obete Jeho Syna.

Myrta reprezentuje adoráciu v pravde. Podobne ako kadidlo, je životodarnou „krvou“ stromu, malého tŕňového kríka. Až keď sa z neho získava táto esencia, človek v skutočnosti vidí, čím tento krík je. Podobne, keď duša v adorácii vydáva svoju esenciu, stáva sa tým, čím je pred Bohom. Nemôže teda existovať vytrvalosť v adorácii bez toho, aby sa neudialo toto vydávanie seba samej, toto esenciálne „krvácanie“; a bez toho niet obety, niet obety hodnej Svetla, ktoré žiari z Oltára pred očami duše.

Svetlo žiari na nás. My máme možnosť vstúpiť do domu: Máriinho domu, domu, ktorým je Cirkev. Počuli sme Slovo a teraz spolu s Mudrcami, ale tiež spolu so sv. Benediktom, sv. Mechtildou a s mnohými ďalšími mužmi a ženami, ktorí sa klaňali v ustavičnej adorácii, v duchu a v pravde, i my máme padnúť na zem, spojiť našu adoráciu s tou ich a dať náš súhlas k tomu, aby nás i v tejto svätej omši mysticky zatienil Duch Svätý, a prostredníctvom obety chleba, vína a tiež nás, aby našu adoráciu posvätil v duchu a v pravde.